

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12.04.1994, sp. zn. 6 To 149/94, ECLI:CZ:KSUL:1994:6.TO.149.1994.1

Číslo: 12/1995

Právní věta: Umožnit podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody u cizího státního příslušníka, který má trvalý pobyt mimo území České republiky, lze jen prostřednictvím mezinárodní spolupráce formou předání odsouzeného k výkonu trestu do domovského státu, umožňuje-li to vyhlášená mezinárodní smlouva, již je ČR vázána.

Soud: Krajský soud v Ústí nad Labem

Datum rozhodnutí: 12.04.1994

Spisová značka: 6 To 149/94

Číslo rozhodnutí: 12

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody

Předpisy: 140/1961 Sb. § 61 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Ústí nad Labem zamítl stížnost odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Chomutově ze dne 16. 3. 1994 sp. zn. Pp 105/93.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením Okresní soud v Chomutově rozhodl tak, že dle § 61 odst. 1 tr. zák. se žádost odsouzeného P. W. M. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání dvou roků uloženého mu rozsudkem Okresního soudu Praha - západ ze dne 19.2.1993 sp. zn. 2 T 153/92 zamítá. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že jde o cizího státního příslušníka a nelze proto jeho žádosti o podmíněné propuštění vyhovět, neboť vycestováním do ciziny by byla znemožněna kontrola jeho chování ve zkušební době. Poukázal přitom na ustálenou judikaturu soudů České republiky. Pokud jde o zdravotní problémy odsouzeného, ty nejsou podle závěru okresního soudu důvodem k podmíněnému propuštění.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou pak prostřednictvím svého obhájce zdůvodnil tím, že soud není vázán judikaturou pocházející z doby před rokem 1989, přičemž se pozastavil nad tím, že o žádosti bylo rozhodnuto až téměř po jednom roce od jejího podání.

Krajský soud přezkoumal na základě uvedené stížnosti napadené usnesení z hledisek uvedených v § 147 odst. 1 tr. ř. a také správnost řízení, které jeho vydání předcházelo, a shledal, že podaná stížnost není důvodná.

Především je nutno uvést, že včasnějšímu nařízení jednání o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění bránila skutečnost, že u Ministerstva spravedlnosti ČR bylo vedeno řízení o případném předání odsouzeného k dalšímu výkonu trestu do Holandska, ke kterému však nedošlo. V samotném řízení si pak okresní soud opatřil veškeré potřebné důkazy, které v průběhu veřejného zasedání provedl a zhodnotil způsobem odpovídajícím zákonu. Pokud došel k závěru, že odsouzený nesplňuje podmínky pro vyhovění podané žádosti, jde o závěr správný a je nutno s ním souhlasit.

Ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. uvádí, že po výkonu poloviny uloženého trestu odnětí svobody může soud odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něj očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Přitom je nutno podle § 63 odst. 1 tr. zák. stanovit zkušební dobu na jeden rok až sedm let. Podle § 64 odst. 1 tr. zák. je nutno kontrolovat, jestli podmíněně propuštěný vedl ve zkušební době řádný život a vyhověl uloženým podmínkám. Stalo-li se tak, vysloví soud, že se osvědčil; jinak rozhodne, a to popřípadě již během zkušební doby, že se zbytek trestu vykoná. Aby bylo možno učinit jedno z rozhodnutí uvedených v citovaném ustanovení, je nutno podmíněně propuštěného a jeho způsob života sledovat. To by však nebylo možné u cizinců, kteří nemají na území naší republiky trvalý pobyt. Česká republika není ve vztahu k Nizozemí vázána žádnou mezinárodní smlouvou, která by umožňovala zajistit tuto kontrolu nad odsouzeným v případě, že by byl podmíněně propuštěn (Česká republika není signatářem Evropské úmluvy o dohledu nad podmíněně odsouzenými a podmíněně propuštěnými z roku 1964). Za tohoto stavu lze i v současné době umožnit podmíněné propuštění u cizího státního příslušníka, který má trvalý pobyt mimo území České republiky, jen prostřednictvím mezinárodní spolupráce formou předání odsouzeného k výkonu trestu do domovského státu, umožňuje-li to vyhlášená mezinárodní smlouva, jíž je ČR vázána. Takovou smlouvou může být zejména Úmluva o předávání odsouzených osob sjednaná ve Štrasburku 21.3.1983 (sdělení FMZV č. 553/1992 Sb.), popř. některá dvoustranná mezinárodní smlouva, jíž je Česká republika vázána. Ustanovení § 61 odst. 1 tr. zák. nelze v takovém případě užít.

Pro úplnost je třeba dodat, že podle čl. 4 uvedené Úmluvy uveřejněné pod č. 553/1992 Sb. musí být každá odsouzená osoba, na kterou se může tato Úmluva vztahovat, odsuzujícím státem informována o podstatě této Úmluvy a jestliže projeví zájem, aby byla předána, informuje o tom stát odsuzující, jak je to možné, stát vykonávající.

Podle názoru odvolacího soudu Okresní soud v Chomutově správně dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro podmíněné propuštění odsouzeného, a proto byla jeho žádost jako nedůvodná zamítnuta v souladu s § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.